

Testamentum Ian Holy

Božie pomoci napřed žádajě, já, Jan řečený Holý, spoluměščenín Brněnský, ačkoli v zdravie, však pro své časté a náhlé nemoci, kteréž často, zvláště v noci, na mě připadají, proněžto sebú nikdy nejsem bezpečen, kterou hodinu panbuoh mne smrtí navštíviti a s tohoto světa pracovitého zavolati ráčí pro výstrahu a uvarování svaruov, suduov a nesnází o můj statek, s rozmyslem zdravým, s dobrou vólí mú i s dobrou pamětí, dokad jsem sebe, svého statku a zboží dobře mocen, toto poručenství mé poslednie vuole ze všeho statku svého, movitého i nemovitého, kterýmž mě panbuoh všemohúcí z své štědré milosti naděliti ráčil, tiemto listem činím, zřiezují a zjednávám v tom poručenství. Najprve já znamenajě a v pravé pravdě, znajě pravú věrnost a velikú lásku manželky mé milé panie Anny, kterážto z své mladosti vždycky v lásce se mnú přebývající, věrně se mnú pracovala až do starosti a statku mého dobýti a vydělati pomáhala. Také že ona svého statku spravedlivého, kterýž se jí po její matěri, panie Uršule Barchanikové nebožky, jejížto dušičce panbuoh rač milostiv býti, podle poručenství učiněného a v knihy městské vepsaného, dostal; s kterýmžto jí poručeným statkem moc a právo měla všecko učiniti, co by se líbilo a zdálo, bez mé a i všelikterakých lidí překážky přede mnú nekryjící, mně jej dobrovolně poddala a že již ona též starostí a neduhy rozličnými tělesnými jest obtížena. Zvláště pak, že božiem dopuštěním a pro velikú její práci na zraku svých očí velmi sešla a den ode dne schází, že sobě již ani vydělati, ani jinak pomáhati sama nemuož, žádám a chci v tomto mém poručenství jí toho dáti, zase dobrým požití a jí tak s pomocie božie obmysliti a opatřiti, aby napřed ona svého statku spravedlivého, jí prvé od její matěre poručeného nebyla zbavena neboli pro mě odlužena. Také k starosti, aby nebyla lidem dobrým v posměch, ani také, aby dětem svým neboli jiným lidem v ruce nehleděla. Toho poručenství činím a ustavují najvyšie a mocnú poručnici svrchupsanú panie Annu, manželku mú milú, jejížto mimo jiné své přátely důvěřím. Poněvadž v mé živnosti právě a věrně ke mně se jest zachovala, i po mé smrti věrně a právě činěci mé dušě nezapomene a neopustie. Přidávajě ktě k radě a ku pomoci i k svědomie mého kšaftu a poručenství múdré a opatrné pány a přátely mé dobré, pana Urbana Lang blanaře, pana Caspara Kraiczirze, Lasslova zetě, a Matějě bradatého, měšťany Brnianské,

před kterýmižto jsem toto poručení mé poslední vůle učinil. Proš jich jako pánův a přátel mých milých pro pana boha, k němžto zvláště důvěření a dobrou naději mám, aby oni, jsouce tohoto mého poručení prosení svědkové i pomocníci mé manželce svrchupsané, té práce nésti a toto mé poručení k místu skutečnému po mé smrti pomohli přivést a dokonati podle mého rozkázání dolepaného. Kteréžto panie Anně, manželce mé milé, nejprve všeho statku movitého i nemovitého, buď mnoho nebo málo, pod zemí i nad zemí, buď zde neboli jinde, kterýmikolivě slovy neboli jmény muož jmenován býti, který jí matka její, panie Ursula Barchanikova svrchupsaná dala a poručila a jakož v jejím poručení a v knihách městských šíře zřetelněji položeno a vysloveno jest, nic nevynímajíc, postupuji, dávám, poručím v její moc a k jejímu vlastenství nic sobě tu ani svým dětem po mé smrti nepozoustavuj, aby ona panie Anna, manželka má milá, toho všeho sama mocna byla s tím učiniti i nechati, a to jejímu užítku neboli jinam podle její vůle, jakž se jí nejlépe a najužitečněji zdáti a líbiti bude, v tom jí žádný z mých dětí, ani kdo jiný po mně právo kterakolivě mieti chtějící, nemají překážeti, ani v to mluviti, ani na to sahati sami od sebe, ani skrze koho jiného žádným kterakolivě vymyšleným obyčejem. Item statek moj, kterýž jsem já s panie manželkou mou milou velikou práci a usilováním dobyli a vydělali, totiž dvoř v předměstí zdejší před Veselou branou s rolími, koně, vozy, všecek dobytek, malý i veliký, krávy, svině, ovce, kury, husy, kačice, domek, zahradu též v předměstí zdejším na Ponavě, ješto jsem já koupil a zaplatil, obilí všelikterak mlazené i nemlazené, rúcho všecko a šaty mužské i ženské, klenoty všelikteraké, postelie a což k tomu sluší, i jiný nábytek a všecko hospodářství, veliké i malé, v zemi i na zemi, buď mnoho nebo málo, což toho po mé smrti pozoustane, nic nevynímajíc, všecko poručím svrchupsané panie Anně, manželce mé milé úplně jí v tom věře, že ona z toho a tím seč bude moci býti, za svou i mou i našich rodičův, starších a přátel dušičky podle jejího rozumu a náboženství dobře činiti bude, buď to na svaté mše a prosby nakládající, nebo almužnami svatými, nikoli k kostelom a chudým nuzným rozdávaním, to všecko k její dobré vůli kladu a k ničemuž jí v tom nezavazuji, kromě toto samé: což již komu v tomto poručení poručím, to aby z toho mého právie dobytého jí poručeního statku vypravila, jakož se dolejí zde klade a vypisuje. Item nejprve, aby ona, má manželka, po mém pochopání

všecky dluhy vědomé a duvodné, ač bych komu dlužen pozuostal, zpravila a zaplatila. Item poručiem, aby z téhož statku mého, mým dětem, synom a dcerám, světským i duchoniem, má svrchupsaná manželka vydala k jejich dielu a za jejich dědičný diel, kterýžby se jim měl po mně dostati, puoltřetieho sta zlattých v rovný diel. A to jestliže bych já smrti sšel prvé nežli mój syn, kterýž jest v zákoně mnichuov bosákuov svatého Bernardina, tehda aby jemu v klášteře z těch II ½ sta zlattých též k jeho dielu dáno bylo toliko, jakožto i jiným dětem mým světským. S tím svým dielem aby on plnú moc měl jednati, dáti, poručiti nebo jinak učiniti podle své libosti a vuole. Pakliby on v klášteře prvé umřel nežli já, tehdy aby těch II ½c zlattých všech mým dětem světským po mé smrti živým v rovný diel jednomu jako druhému bylo vypraveno, dáno a mezi ně rozděleno. Jestli by pak které z nich bez dětí a bez poručenství smrti sešlo, má jeho diel na jiné jeho bratry a sestry, též světské, živé zůstalé, spadnutí a tak až do poslednieho. Pakliby týmž obyčejem i poslední bez dětí a poručenství umřelo jehož panbuoh nedaj, tehda z poslednieho toho dietěte aby všecko na jeho mateř, mú milú manželku plným právem spadlo. Paklibych kterému dítěti svému já sám za svého života, dokud jsem živ, co dal a vypravil k jeho dielu, buď mnoho nebo málo, to aby jemu po mé smrti na jeho diele sešlo a sraženo bylo; že tolikéž má manželka svrchupsaná bude mieti méně povinovata vydati na těch II ½c zlattých, kolikobych sám já byl k tomu vydal. Item k tomu mým všem dětem poručiem po mé smrti svú milú manželku, panie Annu, jich matku a napomienám jich všech a každého zvláště i jim jakožto otec jich pod poslušenstviem prikazuji, aby, jakož hněvu božieho chtí se uvarovati a požehnání žádají vzieti, tuž matku svú měli v poctivosti, ji ctili, poslúchali a gie nehněvali ani zarmucovali, nepochybujíc o ní. Jestliže to tak učiní moji děti, že napřed od pána boha otce nebeského vezmu odplatu, požehnání a štěstí a matka jich také podle přirozené milosti a lásky mateřiný svým statkem muož jie jako poslušné děti obdaří a obmyslí. Ješto já ji k tomu k ničemuž nezavazuji. A prosím mé manželky milé i mých dětí pro pána boha, aby mne a mé dušičky nezapomienajíce pána boha všemohucieho za mne prosili. Já také za všecky chci rád pána boha prositi. A aby toto mé poručenství a poslednie vuole stálost a pevnost mělo, svú jsem pečet přidáviti kázal. A pro lepší jistotu prosil sem svrchupsaných panuov a přátel mých milých, pana Urbana, pana Caspara a Matějě, že jsú na svědomie i k mé prosbě,

jím a jich erbom bez škody, také jich pečeti podle mé přidávili k tomuto listu.
Jenž psán jest a dán v Brně ten pondělí před svatým Jiříkem, léta božieho
M CCCC LXXVIIIo. Intitulatum est sub officio domini Caspari sartoris, anno
ut supra.